

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek II Het Boek van de Wereldreiziger

Canto Drie

De Glorie en de Ondergang van het leven

Sri Aurobindo

Een Wereld van Verschuivende Basis, p. 116

Een ongelijke, brede opstijging lokte nu zijn voeten.

Antwoordend op een grotere Natuur's gekwelde roep
Ging hij over de grenzen van het belichaamde Denkvermogen
En ging wijde, obscure, omstreden velden binnen,
Waar alles twijfel was en verandering en niets zeker,
Een wereld van zoeken en gezwoeg zonder rust.

Als een, die het gezicht ontmoet van de Onbekende,
Een ondervrager zonder iemand om antwoord te geven,
Aangetrokken tot een nooit opgelost probleem,
Altijd onzeker van de grond, die hij betrad,
Altijd getrokken naar een niet constant doel,
Reisde hij door het land, bevolkt door twijfels
Binnen verschuivende grenzen op een schokkende basis.

Voor hem zag hij een altijd onbereikte grens
En dacht zich nu naderbij met iedere stap;
Een verre, terugtrekkende horizon van luchtspiegeling.

Een gezwerf was daar, dat geen huis duldde,
Een reis over talloze paden zonder een einde.

Hij vond niets om zijn hart te bevredigen;
Een onvermoeibare omzwerving zocht en kon niet ophouden.

De Waarheid achter de Verschuiving en Drift, p. 116-117

Daar is het leven het manifeste Onberekenbare,
Een beweging van rusteloze zeeën, een langdurige
En gewaagde sprong van de geest in de Ruimte,
Een gekwelde beroering in de eeuwige Kalmte,
Een impuls en passie van het Oneindige.

Terwijl zij welke vorm ook aanneemt, die haar gril wil,
Ontsnapt aan de beperking van gevestigde vormen
Heeft zij de veiligheid verlaten van het beproefde en bekende.

Onbehoed door de angst, die door de Tijd gaat,
Onverschrokken door het Lot, dat achtervolgt en Kans, die opspringt,
Aanvaardt zij ramspoed als een algemeen risico;
Onbezorgd om leed, zorgeloos om zonde en val,
Worstelt zij met gevaar en ontdekking
In de niet onderzochte uitbreidingen van de ziel.

Te zijn leek alleen een lang experiment,
Het gevaar van een zoekende, onwetende Kracht,
Die alle waarheden probeert en, geen enkele allerhoogst vindend,
Onbevredigd verder gaat, onzeker van haar einde.

Zoals een of ander innerlijk denkvermogen zag, zo werd leven gevormd:
Zij ging van gedachte naar gedachte, van fase naar fase,
Gepijnigd door haar eigen vermogens of trots en gezegend,
Nu een meester van zichzelf, dan speeltje en slaaf.

Een enorme inconsequentie was haar actie's wet,
Alsof elke mogelijkheid uitgeput moet worden,
En smart en zaligheid tijdverdrijf van het hart waren.

De Misère en de Kroniek van het Leven, p. 117-118

In een galop van de donder-gehoefde lotgevallen
Vloog zij door de racevelden van Omstandigheid,
Of zij werd, slingeren, heen en weer geworpen tussen haar hoogten en
diepten,
Opgeheven of gebroken op Tijds niet constante wiel.

Midden tussen een eentonig gekrioel van kleurloze verlangens
Kronkelde zij, een worm tussen wormen in Natuur's slijk,
Dan, met Titaan gestalte, nam zij de hele aarde als voedsel,
Ambieerde de zeeën als haar mantel, de sterren als haar kroon
En schreed schreeuwend van piek naar enorme piek,
Tierde om werelden om te veroveren en te heersen.

Dan, speels bekoord door Verdriet's gezicht,
Dompelde zij zich in de smart van de diepten
En, zwelgend, klampte zij zich vast aan haar eigen misère.

In een pijnlijke omgang met haar verkwiste zelf
Schreef zij de rekenschap van alles, wat zij verloren had,
Of zat met verdriet als met een oeroude vriend.

Een gestoei van gewelddadige verrukking was spoedig verkwist,
Of zij talmde, gebonden aan een ontoereikende vreugde,
Terwijl zij de wendingen van het lot miste, miste leven's doel.

Een scene werd gepland voor al haar talloze stemmingen,
Waar ieder de wet kon zijn en de manier van leven,
Maar geen een zuivere gelukzaligheid kon bieden;
Zij lieten alleen een flakkerende levenslust achter
Of de woeste lust, die een dodelijke vermoeidheid brengt.

Midden tussen vluchtige, niet vertelde variëteit
Bleef iets onbevredigd, altijd hetzelfde
En zag in het nieuwe slechts een gezicht van het oude,
Want ieder uur herhaalde de hele rest
En iedere verandering prolongeerde hetzelfde ongemak.

Als een geest van haar zelf en doel onzeker,
Spoedig moe van teveel vreugde en geluk,
Heeft zij behoefte aan de aansporing van plezier en van pijn
En de ingeboren smaak van lijden en onrust:
Zij spant zich in voor einddoel, dat zij nooit kan winnen.

Een perverse smaak kwelt haar dorstige lippen:
Zij weent om het verdriet, dat uit haar eigen keuze kwam,
Zij smacht naar het plezier, dat haar borst met wonden pijnigde;
Terwijl zij aspireert naar de hemel, keert zij haar schreden naar de hel.

Kans heeft zij gekozen en gevaar als speelkameraden;
Lot's vreselijke schommeling heeft zij genomen als wieg en zetel.

De Verloren Wereld-Verrukking, p. 118-119

Toch was haar geboorte uit het Tijdloze zuiver en helder,
Een verloren wereld-verrukking draalt in haar ogen,
Haar stemmingen zijn gezichten van het Oneindige:
Schoonheid en geluk zijn haar ingeboren recht,
En eindeloze Gelukzaligheid is haar eeuwige huis.

Dit nu onthulde zijn antieke gezicht van vreugde,
Een plotselinge openbaring aan het hart van verdriet
En verleidde het om te verdragen en hunkeren en hopen.

Zelfs in veranderende werelden, verstoken van vrede,
In een sfeer, gepijnigd door verdriet en door angst
En terwijl zijn voeten een onveilige grond betraden,
Zag hij het beeld van een gelukkiger staat.

In een architectuur van hiëratische Ruimte,
Cirkelend en klimmend naar schepping's toppen,
Op een blauwe hoogte, die nooit te hoog was
Voor warme vereniging tussen lichaam en ziel,
Zo ver als de hemel, zo dichtbij als gedachte en hoop,
Gloorde het koninkrijk van een smartloos leven.

Meditations on Savitri

Boven hem in een nieuw hemels gewelf
Anders dan de hemelen, gezien door sterfelijke ogen,
Als op een uitgesneden plafond van de goden,
Een archipel van lach en vuur,
Zwommen sterren vrij in een rimpelende zee van lucht.
-Savitri: Boek II Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Boven hem in een nieuw hemels gewelf
Anders dan de hemelen, gezien door sterfelijke ogen,
Als op een uitgesneden plafond van de goden,
Een archipel van lach en vuur,
Zwommen sterren vrij in een rimpelende zee van lucht.

Torenende spiralen, magische ringen van levendige kleur
En glanzende sferen van een vreemde gelukzaligheid
Dreven door de verte als een symbolische wereld.

Op de moeilijkheden en de inspanningen, die zij niet konden delen,
Op de ongelukkigheid, die zij niet konden verhelpen,
Ontoegankelijk voor leven's lijden, strijd, verdriet,
Onbesmet door haar kwaadheid, zwaarmoedigheid en haat,
Keken onbewogen, onaangeraakt grote gedroomde vlakken omlaag,
Voor altijd zaligvol in hun tijdloze recht.

Geabsorbeerd in hun eigen schoonheid en voldoening,
Leven zij zeker van hun onsterfelijke blijheid.

Apart, gedompeld in hun zelf-glorie, veraf,
Zwommen zij brandend in een vage doorschijnende waas,
Een eeuwigdurend toevluchtsoord van droomlicht,
Een nevel van de pracht van de goden,
Gemaakt van de mijmeringen van eeuwigheid.

Koninkrijken van Levenshemelen, p. 119-120

Bijna onvoorstelbaar voor het menselijke geloof,
Leken zij nauwelijks de substantie van dingen, die zijn.

Alsof door een magisch televisiescherm
Geschetst voor een of ander vergrotend innerlijk oog
Schenen zij als beelden, geworpen van een verre scene,
Te hoog en blij om gevat te worden door sterfelijke leden.

Maar dichtbij en werkelijk voor het verlangende hart
En voor het lichaam's gepassioneerde denken en gevoel
Bestaan de verborgen koninkrijken van zaligheid.

In een of ander dichtbije onbereikte werkelijkheid, die we toch voelen,
Immuun voor de strenge greep van Dood en Tijd,
Ontsnapt aan het zoeken van verdriet en verlangen,
In heldere, betoverde, veilige periferieën
Liggen zij voor altijd wentelend in zaligheid.

In droom en trance en mijmering voor onze ogen,
Door een subtiele visie's innerlijk veld,
Wijde verrukte landschappen, die vlieden van het zicht,
Passeren de beelden van het volmaakte koninkrijk
En later achter hen en lichtende herinnering's spoor.

Ingebeelde scenes of grote eeuwige werelden,
Droom gevangen of gevoeld, raken zij onze harten met hun diepten;
Onwerkelijk schijnend, toch echter dan het leven,
Gelukkiger dan geluk, waarder dan ware dingen,
Als deze dromen waren of gevangen beelden,
Maakten droom's waarheid aarde's vergeefse werkelijkheden vals.

Meditations on Savitri

In een snel eeuwig moment gefixeerd, leven er
Kalme hemelen van onvergankelijk Licht,
Verlichte continenten van violette vrede,
Oceanen en rivieren van de vrolijkheid van God
En smarteloze landen onder purperen zonnen
Of komen altijd teruggeroepen naar verlangende ogen.
-Savitri: Boek II Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

In een snel eeuwig moment gefixeerd, leven er
Kalme hemelen van onvergankelijk Licht,
Verlichte continenten van violette vrede,
Oceanen en rivieren van de vrolijkheid van God
En smarteloze landen onder purperen zonnen
Of komen altijd teruggeroepen naar verlangende ogen.

De Innerlijke Waarheid en de Oorsprong van het Leven, p. 120-121

Dit, eens een ster van helder veraf idee
Of verbeelding's kometenspoor van een droom,
Nam nu een dichtbijge gedaante van werkelijkheid.

De kloof tussen droomwaarheid, aardefeit was overgestoken,
De wonderwerelden van het leven waren geen dromen meer;
Zijn visie maakte alles, wat zij ontsluitte, het zijne:
Hun scènes, hun gebeurtenissen ontmoetten zijn ogen en hart
En troffen hen met pure lieflijkheid en zaligheid.

Een ademloos hoogtegebied trok zijn blik,
Waarvan de grenzen uitsteken in een hemel van Zelf
En daalden naar een vreemde etherische basis.

De kwintessens straalde van Leven's hoogste heerlijkheid.

Op een spirituele en mysterieuze top
Scheidde alleen een wonder's hoge herscheppende lijn
Het leven van de vormloze Oneindigheid
En beschutte de Tijd tegen eeuwigheid.

Uit die vormloze substantie smeedt Tijd haar vormen;
De Eeuwigheid's stilte draagt het kosmische bedrijf:
De profetische beelden van Wereld-Kracht
Hebben de sterkte om te zijn, de wil om voort te duren
Onttrokken aan een diepe oceaan van dynamische vrede.

Het Werk van het Leven, p. 121

Door de geest's apex om te keren naar leven,
Verbruikt zij de plastische vrijheden van de Ene
Om de dromen van haar grill in daden te gieten,
Haar wijsheid's roep bestendigt haar zorgeloze voeten,
Hij schraagt haar dans op een rigide basis,
Zijn tijdloze stille onveranderlijkheid
Moet haar schepping's wonder standaardiseren.

Terwijl zij uit de Leegte's blinde energieën
De scene uitvindt van een concreet universum,
Heeft zij door zijn denken haar schreden gefixeerd, in haar blinde daden
Ziet zij door flitsen van zijn alwetende Licht.

Op haar wil leunt het ondoorgrondelijke Supramentale omlaag
Om haar kracht te begeleiden, die voelt, maar niet kan kennen,
Zijn adem van macht controleert haar rusteloze zeeën
En het leven gehoorzaamt het overheersende Idee.

Op haar wil, geleid door een lumineuze Immanentie,
Baant het gevaarlijk experimenterende Denkvermogen
Zijn weg door obscure mogelijkheden
Tussen kansformaties van een onwetende wereld.

Ons menselijke onbegrip beweegt naar de Waarheid,
Opdat Onwetendheid alwetend kan worden,
Omgevormde instincten vormen zich tot goddelijke gedachten,
Gedachten huizen onfeilbaar onsterfelijk inzicht
En de Natuur klimt naar God's identiteit.

De Gevallen Engel, p. 121-122

De Meester van de werelden, haar zelfgemaakte slaaf,
Is de executeur van haar fantasieën:
Zij heeft de zeeën van almacht gekanaliseerd;
Zij heeft met haar wetten het Onbegrensbare begrensd.

De Onsterfelijke bond zichzelf om haar werken te doen;
Hij zwoegt op taken, die haar Onwetendheid stelt,
Verborgen in de mantel van onze sterfelijkheid.

De werelden, de vormen, die haar godinnenfantasie maakt,
Hebben hun oorsprong verloren op ongeziene hoogten:
Zelfs afgezonderd, afgedwaald van hun tijdloze bron,
Zelfs vervormd, obscuur, vervloekt en gevallen,
Omdat zelfs een val zijn geperverteerde vreugde heeft
En zij niets uitsluit, dat heerlijkheid dient,
Kunnen deze ook tot de pieken terugkeren of hier
Het vonnis wegsnijden van geest's val,
Hun verbeurde goddelijkheid herontdekken.

Een Uitgebreid Visioen van de Levenswerelden, p. 122

Gegrepen in een eeuwige visioen's zwaai,
Zag hij tegelijk haar trots en pracht van hooggeboren zones
En haar regionen, gebukt in de onderste diepten.

Boven was een monarchie van ongevallen zelf,
Beneden was de sombere trance van de afgrond,
Een tegengestelde pool of schemerige antipoden.

Er waren uitgestrektheden met de glorie van leven's absoluten:
Alles lachte in een veilige onsterfelijkheid
En een eeuwige kindertijd van de ziel,
Voordat een duisternis kwam en pijn en smart werden geboren,
Waar alles kon durven om zichzelf te zijn en één
En Wijsheid speelde in zondeloze onschuld
Met naakte Vrijheid in Waarheid's gelukkige zon.

Er waren werelden van haar gelach en verschrikkelijke ironie,
Er waren velden van haar smaak van gezwoeg en twist en tranen;
Haar hoofd lag op de borst van de amoureuze Dood,
Slaap imiteerde een tijd uitsterving's vrede.

Het licht van God heeft zij gescheiden van zijn donker
Om de smaak te testen van naakte tegendelen.

Hier heeft vermenging van hun tonen en tinten in mensen's hart
Zijn wezen's veranderbare ontwerp geweven,
Zijn leven een voorwaarts rimpelende stroom in de Tijd,
Zijn natuur's constante gefixeerde beweegbaarheid,
Zijn ziel een bewegende beeld's verandervolle film,
Zijn kosmos-chaos van persoonlijkheid.

De grootse schepster met haar cryptische aanraking
Heeft zich naar pathos gekeerd en vermogenswezen's zelf-droom,
Maakte een passiespel van zijn onpeilbare mysterie.

De Mogelijkheid van een Hoger Leven, p. 123

Maar hier waren werelden, halverwege opgetild naar de hemel.

De Sluier was daar, maar niet de Schaduwachtige Muur;
In vormen niet te veraf voor de menselijke greep
Brak een of andere passie door van de onschendbare zuiverheid,
Een straal van de oorspronkelijke Zaligheid.

Hemel's vreugden zouden aarde's kunnen zijn, wanneer de aarde zuiver was.

Er kon ons vergoddelijkte gevoel en hart,
Een of ander natuurlijk geluk's heldere uiterste hebben bereikt,
Een of andere huivering van Supernatuur's absoluten:
Alle sterkten konden lachen en sporten op aarde's harde wegen
En nooit haar wrede kant voelen van pijn,
Alle liefde kon spelen en nergens Natuur's schaamte.

Maar zij heeft haar dromen gestald in Materie's hoven
En haar deuren zijn nog gesperd voor hoogste dingen.

Werelden van Onsterfelijken, p. 123-124

Deze werelden konden God's adem voelen, die hun toppen bezocht;
Een of andere glinstering van de Transcendente's zoom was daar.

Over de witte eonenlange stilten kruisten
Onsterfelijke beelden van belichaamde vreugde
Wijde ruimten dichtbij eeuwigheid's slaap.

Zuivere mystieke stemmen in zaligheid's zwijgen
Lokten Liefde's vlekkeloze lieflijkheden,
Riepen zijn honingzoete aanraking om de werelden te beroeren,
Zijn zaligvolle handen te leggen op Natuur's leden,
Zijn lieflijke intolerante macht van vereniging
Om alle wezens in zijn reddende armen te nemen,
Zijn medelijden te richten op rebel en zwerver
Om hen het geluk op te leggen, dat zij weigeren.

Een huwelijkszang voor het ongeziene Goddelijke,
Een vlammende rapsodie van helder verlangen
Lokte een onsterfelijke muziek naar het hart.
En wekte het sluimerende oor van extase.

Een zuiverder, vuriger besef had daar zijn thuis,
Een brandende drang, die geen aardse leden kunnen behouden;
Men nam een diepe, onbelaste, ruime ademhaling
En het hart snelde van hartslag naar verrukte hartslag.

De stem van de Tijd zong van Onsterfelijke's vreugde;
Als een inspiratie en een lyrische roep
Kwamen de momenten met extase op hun vleugels;
Onvoorstelbare schoonheid bewoog hemelnaakt,
Bevrijd van beperkingen in de uitgestrektheden van de droom;
De roep van de Vogels van Verwondering klonk vanuit de lucht
Naar de doodloze volkeren van de kusten van Licht.

Het Leven in Levenshemelen, p. 124

Schepping sprong recht van de handen van God;
Wonder en vervoering zwierven over de wegen.

Alleen al te zijn was een allerhoogste genot,
Leven was een gelukkig lachen van de ziel
En Vreugde was koning met Liefde als minister.

De geest's lichtgevendheid was daar belichaamd.

Leven's tegenstellingen waren minnaars of natuurlijke vrienden
En haar extremen waren scherpe randen van harmonie:
Goedgunstigheid kwam met een tedere zuiverheid
En koesterde de god op haar moederlijke borst:
Daar was niets zwak, dus kon valsheid niet leven;
Onwetendheid was een dunne schaduw, die het licht beschermde,
Verbeelding was de vrije wil van de Waarheid,
Plezier een kandidaat voor hemel's vuur;
Het intellect was Schoonheid's aanbidder,
Sterkte was de slaaf van de kalme spirituele wet,
Vermogen legde zijn hoofd op de borsten van Gelukzaligheid.

Grandeur en Koningschap, p. 124-125

Er waren ondenkbare opperste glories,
Autonomieën van Wijsheid's stille zelf-bewind
En hoge afhankelijkheden van haar maagdelijke zon,
Verlichte theocratieën van de ziende ziel,
Getroond met het vermogen van Transcendente's straal.

Een visioen van grandeurs, een droom van grootsheden
Bewogen in zon-heldere koninkrijken met vorstelijke tred:
Assemblees, gekroonde senaten van de goden,
Leven's grootmachten heersten op zetels van marmeren wil,
Hoge heerschappijen en autocratieën
En gelauwerde sterkten en gewapende imperatieve machten.

Alle objecten waren daar groot en mooi,
Alle wezen droegen een koninklijk stempel van macht.

Daar zetelden de olicharchieën van de natuurlijke Wet,
Trotse gewelddadige hoofden dienden een kalme koninklijke top:
Alle ziel's houdingen kleedden zich in goddelijkheid.

Daar ontmoetten de vurige wederzijdse innigheden
Van meesterschap's vreugden en de vreugde van dienstbaarheid
Door Liefde opgelegd aan Liefde's hart, dat gehoorzaamt
En Liefde's lichaam, gehouden beneden een extatisch juk.

Al was een spel van ontmoetende koninklijkheden.

Want aanbidding verheft de aanbidder's gebogen kracht
Tot aan de god's trots en geluk, die zijn ziel aanbidt:
De heerser daar is een met alles, waarover hij heerst;
Voor degene, die dient met een vrij gelijkmoedig hart
Is gehoorzaamheid zijn prinselijke training's school,
Als zijn nobiliteit's kroon en privilege
Is zijn geloof een hogere natuur's idioom,
Zijn dienst een spirituele soevereiniteit.

De Vereniging van Kennis en vermogen, p. 125-126

Er waren werkelijkheden, waar Kennis samenging met creatief
Vermogen

In haar hoge huis en maakte haar geheel de zijne:
De grootse Verlichte bemachtigde haar glanzende leden
En vulde hen met de passie van zijn straal
Tot heel haar lichaam zijn doorschijnende huis was
En heel haar ziel de tegenhanger van zijn ziel.

Vergoddelijkt, herschapen door wijsheid's aanraking,
Werden haar dagen een lichtende offerande;
Als een onsterfelijke mot in gelukkig en oneindig vuur,
Brandde zij in zijn lieflijke, onverdraaglijke vlammenzee.

Een gevangen Leven huwde haar veroveraar.

In zijn wijde lucht bouwde zij haar wereld nieuw;
Zij gaf aan denkvermogen's kalme tred de motor's snelheid,
Aan het denken een behoefte om te leven, wat de ziel zag,
Aan leven een aandrang om te kennen en te zien.

Zijn pracht greep haar aan, haar macht klampte zich aan hem;
Zij kroonde het Idee tot koning in purperen gewaden,
Legde haar magische slangen-scepter in Denken's greep,
Maakte vormen zijn binnenwaartse visie's ritmische vormen
En haar daden het levende lichaam van zijn wil.

Een vlamme donder, een scheppersflits,
Zijn Winnaarslicht reed op haar doodloze Kracht;
De centaur's machtige galop droeg de god.

Leven troonde met het denkvermogen, een dubbele majesteit.

Kinderlijke Vrolijkheid en vreugde, p. 126-127

Werelden waren daar van een groot en heftig geluk
En handeling met droom verweven, gelach met denken,
En passie kon daar op zijn verlangen wachten
Tot hij de nabije nadering hoorde van God.

Werelden waren daar van een kinderlijke vrolijkheid en vreugde;
Een onbezorgde jeugdigheid van denkvermogen en hart
Vond in het lichaam een hemels instrument;
Het ontstak een gouden halo rondom verlangen
En bevrijdde het verafgoedde dier in de leden
Voor goddelijke sprongen van liefde en schoonheid en zaligheid.

Op een stralende grond, die staarde naar hemel's glimlach
Minderde een snelle levensimpuls niet, noch stopte;
Zij wist niet, hoe zich te vermoeien; gelukkig waren haar tranen.

Daar was werk spel en spel het enige werk,
De taken van de hemel een spel van godgelijke macht:
Als een voor altijd zuiver hemels bacchanaal,
Niet gestuit door zwakheid, zoals in sterfelijke raamwerken,
Was leven een eeuwigheid van verrukking's stemmingen:
Verouderen kwam nooit, zorg tekende nooit het gezicht.

Terwijl zij aan de veiligheid van de sterren
Een race en lach oplegden van onsterfelijke krachten,

Meditations on Savitri

De naakte godenkinderen renden over hun speelweiden,
Sloegen de winden met pracht en met snelheid ...
-Savitri: Boek II Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Renden de naakte godenkinderen over hun speelweiden,
Sloegen de winden met pracht en met snelheid;
Van storm en zon maakten zij speeldkameraden,
Sportten met de witte manen van de woelige zeeën,
Versloegen afstand, tot de dood vermorzeld onder hun wielen
En worstelden in de arena's van hun kracht.

Heerszuchtig in hun schittering als de zonnen
Zetten zij de hemel in vlam met de glorie van hun leden,
Als een goddelijke vrijgevigheid geworpen op de wereld.

Als een ban om het hart te dwingen tot naakt geluk,
Droegen zij de trots en beheersing van hun betovering,
Alsof Leven's banier op de wegen van de Ruimte.

Ideeën waren lumineuze kameraden van de Ziel;
Denkvermogen speelde met spraak, wierp speren van denken,
Maar hadden dit instrument's zwoegen niet nodig om te kennen;
Kennis was Natuur's tijdverdrijf, zoals de rest.

Bekleed met het prille hart's heldere straal,
Een vroeg God-instinct's kind-erfgenamen,
Pachters van de eeuwigdurendheid van de Tijd,
Nog trillend van de eerste schepping 's zaligheid,
Dompelden zij het bestaan in hun jeugd van de ziel.

Een voortreffelijke en onstuimige tirannie,
De sterke drang van hun wil tot vreugde
Goot lachende stromen van geluk over de wereld.

Waarheid, Vrijheid, Liefde en Vrede, p. 127

Er heerste een adem van hoge immune voldoening,
Een fortuinlijke gang van dagen in kalme sfeer,
Een vloed van universele liefde en vrede.

Een soevereiniteit van onvermoeibare lieflijkheid leefde
Als een lied van plezier op de lippen van de Tijd.

Een grote spontane orde bevrijdde de wil,
Een zon-oprechte vleugelslag van de ziel naar zaligheid,
De breedte en grootheid van de ongebonden daad
En het snelle vuurhart's gouden vrijheid.

Er was geen valsheid van zielscheiding,
Er kwam geen slinksheid van denken of woord
Om schepping te beroven van haar ingeboren waarheid;
Alles was oprechtheid en natuurlijke kracht.

Daar was vrijheid de enkele regel en de hoogste wet.

De Toveraarsbouwer, p. 127-128

In een gelukkige serie klommen of dompelden deze werelden:
In werkelijkheden van curieuze schoonheid en verrassing,
In velden van grandeur en van titanisch vermogen,
Speelde het Leven op haar gemak met haar immense verlangens.

Een duizend Edens kon zij bouwen, noch pauzeren;
Geen grens was gesteld aan haar grootsheid en aan haar gratie
En aan haar hemelse verscheidenheid.

Ontwaakt met een schreeuw en beroering van talloze zielen,
Uit de borst verrezen van een of ander diep Oneindig,
Glimlachend als een pasgeboren kind naar liefde en hoop,
In haar natuur de Onsterfelijke's Vermogen herbergend,
In haar boezem de eeuwige Wil dragend,
Had zij geen andere gids nodig dan haar lumineuze hart:
Geen val verlaagde het goddelijke van haar schreden,
Geen vreemde Nacht was gekomen om haar ogen te verblinden.

Er was geen nut voor een aarzelende ring of hek;
Iedere handeling was een vervolmaking en een vreugde.

Achtergelaten bij haar snelle verbeelding's stemmingen
En de rijk gekleurde oproer van haar denkvermogen,
Ingewijde van goddelijke en machtige dromen,
Magiër bouwer van ongenummerde vormen,
De maten onderzoekend van de ritmes van God,
Weefde zij naar believen haar tovenaars-wonderdans,
Een Dionysische godin van heerlijkheid,
Een Bacchante van scheppende extase.

De Aarde en deze Wereld van Zaligheid, p. 128-129

Deze wereld van zaligheid zag hij en voelde haar roep,
Maar vond geen weg om in haar vreugde te delen;
Over de bewuste kloof lag er geen brug.

Een donkerdere sfeer omcirkelde nog steeds zijn ziel,
Gebonden aan een beeld van onrustig leven.

Ondanks een verlangend gemoed en hunkerend besef,
Voor een verdrietig Denken, door grijze ervaring gevormd
En voor een zicht gedimd door zorg en verdriet en slaap
Scheen dit alles alleen een heldere wenselijke droom,
Over een verlangende afstand ontvangen door het hart
Van een, die wandelt in de schaduw van aardepijn.

Ofschoon hij eens het Eeuwige's greep had gevoeld,
Leefde zijn natuur te dicht bij lijdende werelden
En waar hij stond, waren ingangen van de Nacht.

Te zeer in beslag genomen door wereld's zorg,
Kan de dichte vorm, waarin we zijn gemaakt, amper
De loutere vreugde aan vreugde teruggeven, zuiver licht aan licht.

Want haar gekwelde wil om te denken en te leven
Is eerst tot een vermengde pijn en plezier ontwaakt
En houdt nog altijd aan de gewoonte van haar geboorte vast:
Een ijzige dualiteit is onze manier om te zijn.

De Evolutie van het Leven, p. 129-130

In het ruwe beginnen van deze sterfelijke wereld
Bestond leven niet, noch denkvermogen's spel, noch hart's verlangen.

Toen de aarde gebouwd werd in de onbewuste Leegte
En er niets anders was dan een materiële scene,
Geïdentificeerd met zee en lucht en steen,
Hunkerden haar jonge goden naar de bevrijding van de zielen,
In slaap in objecten, vaag, levenloos.

In die troosteloze grandeur, in die naakte schoonheid,
In de dove stilte, tussen onopgemerkte geluiden,
Was de niet medegedeelde last van de Godheid zwaar
In een wereld, die geen behoeften kende;
Want geen was daar, die kon voelen of ontvangen.

Deze solide massa, die geen trilling van besef duldde,
Kon niet hun onmetelijke scheppingsdrang bedwingen:
Niet meer ondergedompeld in Materie's harmonie,
Verloor de geest zijn statige rust.

In de zorgeloze trance greep hij naar zicht,
Gepassioneerd voor de bewegingen van een bewust hart,
Hongerend naar spraak en denken en vreugde en liefde,
In de stomme ongevoelige wisseling van dag en nacht
Snakte hij naar de slag van verlangen en antwoord.

Het evenwichtige onbewuste, opgeschud door een aanraking,
De intuïtieve Stilte, bevend van een naam,
Riepen zij naar het Leven om de gevoelloze vorm binnen te dringen
En in ruwe vormen goddelijkheid te ontwaken.

Een stem werd gehoord op de stomme wentelende globe,
Een gemompel klaagde in de niet luisterende Leegte.

Een wezen scheen te ademen, waar er eens geen was:
Iets, dat opgesloten was in dode ongevoelige diepten,
Ontkende bewust bestaan, voor vreugde verloren,
Keerde zich als iemand in slaap sinds onheuglijke tijd.

Gewaar van zijn eigen begraven werkelijkheid,
Zijn vergeten zelf en recht herinnerend,
Verlangde hij te weten, te aspireren, te genieten, te leven.

Meditations on Savitri

Het leven hoorde de roep en verliet haar ingeboren licht.
Overstromend van haar stralende schitterend vlak
Op de starre winding en wijde uitgestrektheid van sterfelijke
Ruimte,

Goot ook hier de gracieuze wijd-gevleugelde Engel
Haar pracht uit en haar gezwindheid en haar zaligheid
En hoopte een schone nieuwe wereld met vreugde te
vullen.

-Savitri: Boek II Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Het leven hoorde de roep en verliet haar ingeboren licht.

De Nederdaling van het Leven, p.130

Overstromend van haar stralende schitterend vlak
Op de starre winding en wijde uitgestrektheid van sterfelijke Ruimte,
Goot ook hier de gracieuze wijd-gevleugelde Engel
Haar pracht uit en haar gezwindheid en haar zaligheid
En hoopte een schone nieuwe wereld met vreugde te vullen.

Zoals een godin komt naar een sterfelijke's borst
En zijn dagen vult met haar hemelse omhelzing,
Boog zij omlaag om haar huis te maken in vergankelijke vormen;
In Materie's schoot wierp zij de Onsterfelijke's vuur,
Wekt in de niet voelende Uitgestrektheid gedachte en hoop,
Trof met haar charme en schoonheid vlees en zenuw
En legde zaligheid op aan aarde's gevoelloze raamwerk.

Levend en bekleed met bomen en kruiden en bloemen
Glimlachte aarde's grote bruine lichaam naar de hemelen,
Azuur antwoordde op azuur met de zee's lach;
Nieuwe bewuste wezens vulden de ongeziene diepten,
Leven's glorie en gezindheid renden in de schoonheid van beesten,
De mens waagde en dacht en ontmoette de wereld met zijn ziel.

Het Masker en de Deformerende Toverspreuk , p.130-131

Maar terwijl de magische adem onderweg was,
Voordat haar gaven onze gevangen harten bereiken kon,
Trok een donkere ambigue Tegenwoordigheid alles in twijfel.

De geheime Wil, die zichzelf bekleedt met de Nacht
En aan de geest de beproeving van het vlees biedt,
Legde een mystiek masker op van dood en pijn.

Nu, geïnterneerd in de langzame en lijdende jaren,
Verblijft de gevleugelde en wonderschone reiziger
En kan zich niet meer haar gelukkigere toestand herinneren,
Maar moet de inerte Onbewuste's wet gehoorzamen,
Het gevoelloze fundament van een wereld,
Waarin blinde grenzen op schoonheid zijn gelegd
En verdriet en vreugde leven als strijdende kameraden.

Een schemerige en vreselijke stomheid kwam over haar:
Haar subtiele machtige geest was teniet gedaan
En verslagen haar geschenk van goddelijke kind geluk,
En al haar glorie veranderd in kleinheid
En al haar lieflijkheid in een verminkt verlangen.

De dood voeden met haar werken is hier leven's doem.

Zo versluierd was haar onsterfelijkheid, dat zij,
Terwijl zij bewustzijn toebracht op onbewuste dingen,
Een episode leek in een eeuwige dood,
Een mythe van bestaan, dat voor altijd moet ophouden.

Zodanig was het kwaadaardige mysterie van haar verandering.

Einde van Canto Drie